

*ἀπαρινοθέμι τό, ἀδιρινοθέμι Νάξ. (Ἀπύρανθ.)
Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀπαρίνη καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-θέμι.

Ἀπαρινοβόλι, ὁ ἰδ.

*ἀπαρινόρριζα ἡ, ἀδιρινόρριζα Νάξ. (Ἀπύρανθ.)
Ἐκ τῶν οὐσ. ἀπαρίνη καὶ ρίζα.

Ρίζα ἀπαρίνης: Τὴν ἀδιρινόρριζα τὴ γοπανίζουνε καὶ τὴ
βάζουνε ἔς τὸ στήθος, ὅτα βονῇ, γιὰ ν' ἀνοίξῃ.

*ἀπαρινόφυλλο τό, ἀδιρινόφυλλο Νάξ. (Ἀπύρανθ.)
Ἐκ τῶν οὐσ. ἀπαρίνη καὶ φύλλο.
Φύλλον ἀπαρίνης.

ἀπαρμάτωμαν τό, Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀπαρματώνω.

1) Ἀφαίρεσις ἐπίπλων, κοσμημάτων κττ. 2) Ἡ κατ'
ἀκολουθίαν ἀταξίας καταστροφή.

ἀπαρματώνω Πόντ. (Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἄ.) ἴπαρ-
ματώνω Πόντ. (Τραπ.)

Τὸ μεσν. ἀπαρματώνω. Ἰδ. Μαχαιρ. 1, 108 (ἐκδ.
RDawkins) «καὶ τὰ ἄλλα κάτεργα ἐπῆγαν εἰς τὴν Ἀμμό-
χουστον καὶ ἀπαρματώσαν».

1) Ἀφαιρῶ τὰ ἐξαρτύματα, ἐπὶ πλοίου Πόντ. (Τραπ.
κ. ἄ.): Ἄσμ.

Ἦσόν ποταμόν νὰ σύρ' αἶτο, τὰ ποτάμᾱ ματώνει,
ἔς σὴν θάλασσαν ἂν σύρ' αἶτο, καράβᾱ ἀπαρματώνει.

2) Αἶρω ἐκ τοῦ μέσου, σηκώνω Πόντ. (Σάντ. Τραπ.):
Ἀπαρματώνω τὸ τραπέζι. Συνών. φρ. ξεστρώνω - ση-
κώνω τὸ τραπέζι. 3) Καταστρέφω δι' ἀταξίας ἢ
ἄλλως Πόντ. (Σάντ.): Ἐπερμάτωσεν τ' ὁσπίτ' - τὴν παχιδᾶν
(τὸ μπαξέ).

ἀπάρμεγμα τό, ἀπάλμεγμαν Πόντ. (Κερασ. Σάντ.
κ. ἄ.) ἀπάρμεγμα Ἦπ. — ΧΧρηστοβασ. Διηγ. στάνης 51.
Ἐκ τοῦ ρ. ἀπαρμέγω.

1) Ἡ περάτωσις τῆς ἀμέλξεως, τοῦ ἀρμέγματος
Ἦπ. Πόντ. (Κερασ. Σάντ. κ. ἄ.) 2) Ὁ μετὰ τὸ ἄρμεγμα
χρόνος ΧΧρηστοβασ. ἐνθ' ἄν.: Τὴν ἄλλη ἡμέρα με φώναξε
τ' ἀπάρμεγμα.

ἀπαρμέγω, ἀπαλμέγω Πόντ. (Κερασ. Χαλδ.) ἀπαρ-
μέγω Ἄνδρ. Κρήτ. Μῆλ. — Λεξ. Δημητρ. ἀπαρμέω Κύθν.
ἴπαρμέγον Ἰμβρ. Ἀόρ. ἀπόρμεξα Ἄνδρ. ἐπόρμεξα Κρήτ.
Χίος

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἀπαμέλω.

Συμπληρώνω, τελειώνω τὸ ἄρμεγμα ἐνθ' ἄν.: Νύχτωσε
ὥς ν' ἀπαρμέξω τὸ κοπάδι Λεξ. Δημητρ. Νά, τώρα ἀπόρμεξα
Ἄνδρ. Ἐπόρμεξα τ' ἐς ἀγελάδες Κρήτ. Ἀμα θ' ἀπαρμέξωμε,
πάμε τὸ γάλα μέσ' ἔς τὸ τυροτοῖλλι Κύθν. Πριχοῦ ν' ἀπαρ-
μέξης, φώναξέ μου γιὰ νὰ ῥθω Μῆλ.

ἀπαρνεῖα ἡ, Στερελλ. (Ἀράχ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀπαρνείμαι.

Ὁ τόπος ὅπου μεταβαίνοντες οἱ νεκροὶ λησμονοῦν
τὸν κόσμον, ὁ τόπος τῆς λήθης: Ἄσμ.

Θὰ πάῃ εἰς τῆς ἄρνας τὰ βουνά, ἔς τῆς ἀπαρνεῖας τὸν κάμπο,
ποῦ ἀρνεῖται ἡ μάνα τὸ παιδί καὶ τὸ παιδί τὴ μάνα.
Συνών. ἄρνα, ἄρνησιὰ, ἄρνητιὰ.

ἀπαρνείμαι, ἀπαρνοῦμαι Κρήτ. Χίος κ. ἄ. ἴπαρ-
νοῦμαι Τῆλ. ἀπαρνείομαι Δαρδαν. Ζάκ. Θεσσ. (Ζαγορ.)
Θήρ. Κρήτ. Κύπρ. — Λεξ. Βλαστ. Πρω. Δημητρ. ἀπαρ-
νειοῦμι Θράκ. ἀπαρνείμαι κοιν. ἀπαρνείωμαι Εὐβ. (Κο-
νίστρ.) Μεγίστ. Παξ. ἴπαρνείωμαι Κέρκ. (Ἀργυροῦδ.)
ἀπορνείομαι Ρόδ. Ἀόρ. ἴπαρνήθηκα Ἄνδρ. ἐπορνήθηκα

Χίος ἀπαρνήσκα Δαρδαν. Ἀόρ. ὑποτακτ. ἀπαρνήσω Ἰων.
(Κάτω Παναγ.) Πρωστ. ὁρ. ἀπαρνήθον Νίσυρ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἀπαρνοῦμαι.

Ἀρνοῦμαι τελείως, λησμονῶ καὶ ἐγκαταλείπω, συνήθως
ἐπὶ φιλτάτων προσώπων ἢ πραγμάτων κοιν.: Ἀπαρνήθηκα
τὸν δεῖνα. Δέ σ' ἀπαρνείμαι. Ἀπαρνήθηκα τὸν κόσμον (ἀπε-
σύρθη τῆς ζωῆς) κοιν. || Ἄσμ.

Ἀρνήσθης με, ἴπαρνήσθης με καὶ περὶ δὲν με θυμᾶσαι
Ἄνδρ.

Τοῦ Πέτρου μόνο εἶπενε, τρεῖς θὰ μ' ἀπαρνήσης,
πρὶν νὰ φωνάξ' ὁ πετεινός, τρεῖς θὰ με παρατήσης
(μοιρολ. τῆς Παναγιάς. εἶπενε, ἐνν. ὁ Ἰησοῦς) Κάτω
Παναγ.

Σγουροῦμαλλε παλληκαρᾶ μου, | κάμε νὰ εὕρω τὴν ὑγείᾱ μου,
καὶ ποτέ μου ἔν σ' ἀπαρνοῦμαι | καὶ πάντοτε θὰ σ' ἐνθυμοῦμαι
Χίος

Αὐτὰ τὰ μάτια τὰ γλυκὰ τὰ ζαχαροπλασμένα,
μ' ἐκάμαν ν' ἀπαρνησθῶ τὴν μάνα ποῦ μ' ἐγέννα
αὐτόθ.

Μαῦρα θὰ βάψω νὰ φορῶ, μαῦρα καὶ ῥαχνιασμένα,
γιατὶ μ' ἐπορνηστήκανε διὰ μάτια ζαχαρένια
αὐτόθ.

Εἰς τὸν χαρούμενο γαιρὸν ὅλοι φίλοι λογοῦδαι,
μὰ ὅταν ἔλθ' ὁ λυπηρὸς ὅλοι τὸν ἀπαρνοῦδαι
Κρήτ.

Κομμάθια νὰ μὲ κάνουνε, κομμάτια, κομματάκια,
δὲ δ' ἀπαρνοῦμαι γὼ ποτέ τὰ μαῦρα σου ματάκια
αὐτόθ.

Ἀνίσως καὶ μ' ἀπαρνησθῆς καὶ τὸ σκεφθῆς καὶ μόνο,
μέσ' ἔς τὴ φωδιὰ νὰ καίεσαι καὶ νὰ μὴ νοιώνης πόνο!

Κάσ.

Ἀνίσως καὶ σ' ἀπαρνησθῶ καὶ νὰ σ' ἀλησμονήσω,
τὸ Μπαρμπαρῆζικο κουπὶ σκλάβος νὰ τὸ τρανίζω

Θήρ.

Ὅντας ξεπέση ἄνθρωπος, κλαίει, παραπονιέται,
φίλος δὲν τὸν κοιτάζει πλῆθ, δικὸς τὸν ἀπαρνείται
Ζάκ.

Κάλλιο νὰ φάω μπαλλωτῆς ἀπὸν καλὸν παιχνιώτη
παρὰ νὰ τήνε ἴπαρνησθῶ τὴν ὁμορφὴ σου νεότη
Τῆλ.

Κόρη μου, ἀπαρνήθου τὴν τοῦ ναύτη τὴν ἀγάπη
Νίσυρ. Συνών. ἀπαρνίσκω, ἀρνείμαι. Καὶ παθ.

Ἀλησμονεῖσθαι τὰ φιλεῖα, ἴπαρνεῖσθαι κ' οἱ ἀγάπες,
συχνοπαδεῖσθαι, δὲ μιλῶν, σὰν ξένοι, σὰν διαβάτες
Κέρκ. (Ἀργυροῦδ.)

ἀπαρνησιὰ ἡ, ΚΠαλαμ. Κύκλ. τετράστ. 111 — Λεξ.
Πρω. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀπαρνείμαι.

Ἄρνησις, ἐγκατάλειψις ἐνθ' ἄν.: Ποίημ.

Σὰ χτυπημένο εἶσαι πουλλὶ ἔς τοῦ κυνηγοῦ τὸ χέρι
καὶ σὲ σπαράζ' ἡ ἀπαρνησιὰ καὶ λειώνεις, νεκροκέρει
ΚΠαλαμ. ἐνθ' ἄν.

ἀπαρνητής ὁ, ΚΠαλαμ. Φλογέρ. βασιλ. 120 ΣΣκίπη
Ἀπέθαντ. 77 — Λεξ. Δημητρ.

Τὸ ἀρχ. οὐσ. ἀπαρνητής.

Ὁ ἀπαρνούμενος, ὁ ἀπορρίπτων ἐνθ' ἄν.: Νά 'μαι ἀπαρ-
νητής τοῦ Χριστοῦ, ἄν. . . (ὄρκος) Λεξ. Δημητρ. || Ποιήμ.

Κὶ ἄφησε κὶ ἀλαλάζοντας νὰ τὸν ἀνασηκώσουν
τῶν ὄρκων καταφρονητὴ ἔς τὸ χάλκινο σκοινάρι
τοῦ βασιλεῆ τοῦ ἀπαρνητή, καταλυτὴ τῆς χώρας
ΚΠαλαμ. ἐνθ' ἄν.

Καὶ σὰν τὸ γιό σου ἐσὺ τὸν ἄσωτον, | ὦ ξεδικήτρα,
μὲ ξεδικήθηκες καὶ μοῦ ἔγινες | ἀθέλητα ἀπαρνήτρα
ΣΣκίπης ἐνθ' ἄν. Συνών. ἀρνητής.

